

Lời Tạ Ơn Trong Ngày Lễ Thanksgiving

Hàng năm vào ngày Thứ Năm tuần cuối của Tháng Mười Một, Hoa Kỳ có một ngày lễ mà tôi cho là ý nghĩa và hay nhất trong tất cả những ngày lễ ở đất nước Hiệp Chúng Quốc này. Đó là ngày lễ Thanksgiving - Ngày Lễ Tạ Ơn.

Lễ Tạ Ơn đầu tiên diễn ra vào năm 1621, không lâu sau khi những người Pilgrims từ nước Anh tìm ra và đặt chân xuống đây, chọn làm vùng đất sống – vùng đất phì nhiêu – để từ đó, con cháu họ, những thế hệ nối tiếp lập nên một quốc gia hùng cường bậc nhất thế giới : Quốc Gia Hoa Kỳ.

Số người tham dự Lễ Tạ Ơn đầu tiên ấy chỉ vồn vẹn có 140 người; gồm 90 người Wampanoag (người da đỏ) và 50 người Pilgrims – một số người Pilgrims đã bỏ xác dọc theo cuộc hành trình tìm đến đây và tiếp đó, một số khác khá đông đã vùi thân khi chưa kịp thích nghi với phong thủy, nhất là bệnh tật chòn vòn vào những buổi đông giá rét – 140 người đó đã dành đúng 3 ngày để tế Lễ Tạ Ơn ngay sau khi vụ mùa đầu được thu hoạch.

Ba ngày đó, họ làm gì và tạ ơn ai ?

Họ tạ ơn Trời. Tạ ơn Thượng Đế đã giúp họ sống sót khi vượt tuyến đường ngàn dặm và cho họ may mắn tìm ra vùng đất màu mỡ này, vùng đất sữa và mật. Họ tạ ơn Thượng Đế đã chúc phúc cho họ có được vụ mùa gặt đầu tiên bội thu. Họ cũng không quên tạ ơn những thổ dân da đỏ đã hướng dẫn họ canh tác và chăn nuôi trong những ngày tháng chân ướt chân ráo...

Và hôm nay đây, sau trên 300 năm, người dân Hoa Kỳ vẫn đều đặn tái diễn Lễ Tạ Ơn vào ngày thứ năm tuần cuối tháng mười một, như một nhắc nhở đến con cháu : phải biết ơn Trời, nhớ ơn người “uống nước nhớ nguồn”, “ăn quả nhớ kẻ trồng cây”.

Qua câu chuyện *The First Thanksgiving* (Lễ Tạ Ơn Đầu Tiên), tôi liên tưởng đến người tị nạn Việt Nam chúng ta trên vùng đất Hoa Kỳ này (hoặc một quốc gia nào khác). Quả thật, chúng ta chẳng khác gì người Pilgrims thuở đó khi bỏ nước ra đi tìm tự do và đất sống. Những chuyến hải trình vượt đại dương của bạn và tôi trên những mảnh thuyền mong manh đã phải đối đầu bao gian khổ, hiểm nguy. Gian khổ và nguy hiểm ấy có thể ngập đến mức 99 % của cái chết bởi sóng gió, bởi đói khát, bởi nạn hải tặc..., cũng đành chấp nhận để đánh đổi chỉ 1 % nhỏ nhoi còn lại của sự sống.

Bao nhiêu là trở ngại của những ngày đầu lạ nước lạ cái nơi các trại tị nạn, bao nhiêu là cách biệt : ngôn ngữ, tập quán, văn hóa, khí hậu... Thế rồi ngày hôm nay khi ngoảnh lại, tôi cũng như bạn, nhớ và khám phá ra rằng chúng ta đã mang ơn biết bao người, biết bao điều trong cuộc sống mà thường thì con người hay quên hoặc cố quên những người đã làm ơn tạo phúc cho ta trong cuộc đời. Nhất là sau khi bạn và tôi đã công thành danh toại, đã trở nên sung túc trên vùng đất Hoa Kỳ này.

Đề rõ và chắc chắn hơn cái vô ý, quên không nhớ đến những người mà ta đã mang ơn, xin hãy vào các nhà thờ, chùa chiền, chúng ta sẽ thấy và sẽ nghe được toàn là những lời cầu-xin-được của giáo dân, của thiện nam tín nữ, mà quên đi lời tạ ơn. Hãy xem tờ thông tin hay tờ mục vụ ở những nơi đó, chẳng chịt những người xin lễ, xin ơn, xin cho, xin được, xin thêm, xin điều này điều nọ, mà không thấy một lời, một lễ để tạ ơn, nếu có thì cũng rất giới hạn. Và mặc dù sự tạ ơn của chúng ta cũng chẳng có thêm lợi ích gì cho Thượng Đế. Thế nhưng, Ngài muốn lòng con người biết nhớ và biết ơn để sinh thêm hoa trái, mang lợi ích cho mình cho người, và nhìn thấy mối liên đới tốt đẹp trong đời sống chung quanh.

Hôm nay trong ngày Lễ Tạ Ôn, bầu trời âm đạm của mùa Thu tại vùng thủ đô Washington. D.C, bầu trời thoáng khói lam chiều thoáng giống như bên quê nhà. Ngoài kia, những cơn gió mơn man hàng cây trụi trụi, những chiếc lá vàng đi, rồi rơi rụng – về với lòng đất, với cội nguồn. Đời người đâu khác chi những chiếc lá : xanh tươi đó, rồi úa tàn. Lá sẽ mục nát trong lòng đất hoá chất hữu cơ cho cây được bén rễ để uơm chồi cho ngày mai tiếp nối.

Trên cả mọi điều, chúng ta hãy dâng lời cảm tạ Thượng Đế, vì điều kỳ diệu và tuyệt vời nhất Ngài đã tạo dựng cho chúng ta là hình hài con người với tâm trí mà không phải hình thú hoặc vật vô tri.

Tạ ơn Ngài đã thổi trong hình hài ta sự sống với lý trí để xét suy điều đúng/sai, lẽ thiện/ác và biết nhận ra con đường Thượng Trí, tìm đến ánh sáng của Chân-Thiện-Mỹ. Ngài còn tạo và đặt để trong ta một trái tim. Trái tim – không chỉ có bơm phân bơm máu nuôi cơ thể – mà còn để hưởng nhận và ban phát yêu thương, những rung cảm... (Theo khoa học, bộ phận đầu tiên khi bào thai hình thành là một giọt máu biết đập. Đó chính là trái tim) Nhờ có trái tim và lí trí mà bản năng con người được kiềm chế, xoa dịu, nhất là khi phải đối diện với xung đột và khác biệt trong nhịp sống, nơi bản chất của con người.

Vâng, nếu chúng ta chỉ biết hành động theo bản năng thì có lẽ chúng ta đã, đang và sẽ “làm thịt” nhau không ngừng tay. Vì đời nào ai chịu thua ai. Ngài biết rõ bản chất của con người, nên đã gán cho mỗi con người có một trái tim và khối óc để chế phục bản năng.

Khi nói đến trái tim lại là đề cập đến sự sống, là nói đến sự yêu thương, hạnh phúc, bình an... Nếu mọi quốc gia, mọi dân tộc, mọi gia đình, mọi con người luôn đặt trái tim cạnh lý trí để “xử lý” với nhau trong bất cứ mọi tình huống, mọi hoàn cảnh thì có lẽ thế giới này sẽ thôi chiến tranh, con người sẽ gần lại với nhau, sẽ nâng đỡ và thương yêu nhau, gia đình sẽ hạnh phúc, xã hội sẽ dang rộng cánh tay chào đón tất cả mọi thành phần mà không phân biệt chủng tộc, màu da, giàu nghèo, sang hèn...

Hẳn Thượng Đế đã có lý do khi tạo ra trái tim (giọt máu biết đập) để hình thành con người (là bào thai) trước cả cái đầu, cái miệng, đôi tay... Vậy, tại sao không để trái tim của chúng ta quân bình lí lẽ trong mọi điều, mọi việc của đời sống hằng ngày, để xã hội thôi nhiễu nhương, hết bất công, để con người không còn những tranh chấp, hận thù.

Xin hãy cúi đầu để tạ ơn sự tuyệt diệu của Thượng Đế khi tạo dựng nên vũ trụ bao la và loài người trong đó. Ôi, Đáng Quyền Năng Tuyệt Hảo Vô Song !

Có lẽ bạn và tôi không cùng tôn giáo, không chung niềm tin ; nhưng chúng ta không thể phủ nhận sự hiện diện của Thượng Đế đã tạo dựng nên vũ trụ, sông biển, núi đồi, nắng mưa, cỏ hoa, cảm thú... với mục đích là chỉ vì yêu thương con người, rồi cho con người được ân hưởng và làm chủ vạn vật. Ngài còn sắp xếp mọi vật thể trong vũ trụ, chuyển mình theo tuần tự trong bàn tay vạn năng và an bài của Ngài.

Bạn cứ tưởng tượng xem : nếu ta sống không có ánh sáng trong 24 giờ, hoặc một tuần, một tháng thì sẽ bất tiện đến thế nào ? Hoặc những ngôi sao va chạm, rơi rớt ; vũ trụ hỗn loạn thì đời sống con người sẽ ra sao ? Vậy, tất cả và thậm chí ngay cả ngày và đêm cũng nằm trong lập trình sáng tạo để cho con người có được năng lượng, ánh sáng của mặt trời và được nhận ra thời gian, năm tháng, ngày và đêm để nghỉ ngơi hay làm việc.

Sau khi tạ ơn Trời, bạn và tôi chắc chắn nghĩ ngay đến gia đình. Ngày Lễ Tạ Ôn cũng là ngày quy tụ mọi thành viên trong gia đình. Con cháu từ phương xa trở về với tổ ấm xưa, về để tạ ơn đáng sinh thành.

Thượng Đế đã khôn ngoan hình thành xã hội đầu tiên cho loài người, đó là người chồng, người vợ và từ đó họ sinh ra con cái. Chung quy lại đó chính là gia đình. Nơi gia đình ta tìm được chỗ nương tựa và yêu thương, được an ủi và vỗ về, được chia sẻ ngọt bùi hay đắng cay, hạnh phúc hay khổ đau...

Trọng điểm của ngày Lễ Tạ Ôn đối với các gia đình, đó là sự gần gũi và nhất là bữa ăn tối. Ông bà, cha mẹ, con cái và cháu chắt quây quần bên bàn ăn rồi dâng lên lời tạ ơn Thượng Đế đã ban cho biết bao ân huệ trong năm qua. Tạ ơn đáng sinh thành đã dưỡng dục nuôi nấng ta đến ngày khôn lớn.

Còn gì hạnh phúc và ý nghĩa cho bằng khi có được gia đình đầy đủ bên bàn ăn trong ngày Lễ Tạ Ôn. Những món ăn không buộc phải cao lương mỹ vị mà chỉ là những món ăn đơn giản như khoai, đậu, ngô, bí... đã được chế biến, nhất là món gà tây (turkey) thì không thể thiếu được. Những món ăn này bắt nguồn từ ngày Lễ Tạ Ôn đầu tiên của người Pilgrims và nay đã trở thành món ăn truyền thống không thể thiếu trong ngày Lễ Tạ Ôn hằng năm.

Chúng ta còn tạ ơn ai nữa không ?

Còn, còn nhiều lắm bạn ạ ! Này nhé : vào những năm đầu sau năm 1975, có biết bao người Việt Nam bỏ nước ra đi, những ngày tháng lênh đênh trên biển cả, lạc lõng trong rừng sâu. Nếu như không có những chiếc tàu và lòng thương xót của người ngoại quốc cứu vớt, thì xác thân bạn và tôi đã làm mồi cho cá, cho thú dữ rồi. Vì thế chúng ta không thể không biết ơn những người đã ra tay nghĩa hiệp cứu vớt những thuyền nhân rồi đưa vào các trại tạm cư, trại tiếp tế, trại chuyển tiếp như Thái Lan, Mã Lai, Hồng Kông, Phi Luật Tân... Nhờ những trại đó để cho chúng ta có cuộc sống ngắn hạn và tạm thời,

sau những ngày tháng lênh đênh biển cả hoặc lạc lối rừng sâu, trước khi lên đường định cư ở một quốc gia khác.

Ơn cao cả và lòng nghĩa hiệp đó là từ tấm lòng nhân đạo của các thuyền trưởng, của Liên Hợp Quốc, Hội ICM, các hội từ thiện, Hội USCC, các cơ quan bảo lãnh và từ thiện của các tôn giáo : Catholic, Tin Lành...

Làm sao bạn và tôi có thể quay phất hoặc quên bẵng đi những ân nhân người Mỹ đã bảo lãnh, ra tận phi trường đón và đưa chúng ta về, cho ở trong nhà rồi đối xử, giúp đỡ, ân cần như một thành viên trong gia đình của họ.

Tạ ơn đến những người lính canh gác nơi tiền đồn, những chiến sĩ đã hi sinh nằm xuống để gìn giữ quê hương, những người cảnh sát, những cơ quan bảo vệ hòa bình, chặn đứng và dẹp tan quân khủng bố và những thành phần bất hảo trong xã hội để cho gia đình bạn và tôi, cho tất cả mọi người có giấc ngủ và cuộc sống yên lành.

Liên quan trong đời sống hằng ngày, chúng ta cũng biết ơn đến những vị tu sĩ nam nữ của các tôn giáo hướng dẫn đường tâm linh, chỉ cho chúng ta nhận ra ánh sáng của sự cứu rỗi trong cuộc đời khổ đau.

Thiên Chúa thương con người và đã ban Đức Giêsu Kitô xuống thế gian chịu chết vì tội lỗi chúng ta rồi cho chúng ta được ơn cứu độ của Ngài, kết nối giữa trời và đất để không còn khoảng cách giữa Thiên Chúa và con người. Cũng thế, Phật Thích Ca đã chua xót khi thấy chúng sanh quá đau khổ, trầm luân, xã hội nhiễu nhương... Ngài đành rũ áo hoàng tử và từ bỏ đời sống vua chúa, quyền quý, cao sang, thốt nên lời bi ai : “Đời Là Bề Khổ !”, rồi lên đường tầm đạo cứu chúng sanh.

Vâng, đời là khổ thật nên hãy cần đến các vị ấy để giúp ta định hướng, tìm được sự sống nơi vĩnh hằng, đến được bến bờ của bình an trong cuộc đời trầm kha này.

Ôi, các vị này chính là “Cái Đẹp Cứu Rỗi Thế Giới.”

Chúng ta luôn ghi ơn những thầy-cô đã khai sáng : mở trí ta để thông suốt sự việc, mang đến kiến thức để ta phát triển tài năng, cho ta biết luân thường đạo lí... để ngày hôm nay ta dùng kiến thức và sự hiểu biết đó mà sống còn và phát triển mọi mặt trong đời sống, để đối diện và giao hảo tốt đẹp, hài hòa với mọi người trong gia đình, bạn bè và xã hội.

Xin cảm ơn những vị y sĩ, y tá đã tận tình chữa trị những lúc trái gió trở trời ta ốm đau, những lúc bị dồi máu cơ tim, bị đột quy, ung thư, và những cơn bệnh nguy kịch khác... Ai là người ra tay để cứu chữa cho bạn và tôi đây ?

Nhưng xin bạn và tôi cũng đừng vội quên những người và công việc của họ xem rất tầm thường, nhưng ảnh hưởng rất lớn trong đời sống của chúng ta. Từ bác đưa thư, người tài xế..., cả người đổ rác nhà bạn nữa. Hãy nghĩ xem : chỉ cần 2 tuần thôi, những bao rác nơi nhà bạn không được dọn đi, bạn có sống nổi với mùi hôi thối nồng nặc nơi

chồng đồng ấy không ? Mặc dù tôi biết bạn đã đè nén và nín... thờ trong mấy ngày qua. Tạ ơn biết bao người liên quan trong đời sống hằng ngày của chúng ta.

Riêng tôi, sẽ không quên cảm ơn người bạn đời đã cùng tôi gầy dựng mái ấm gia đình, đã chia sẻ những gian nan, hoạn nạn với tôi. Luôn bên cạnh tôi trên con đường lắm thăng trầm của cuộc sống. Đã vỗ về, an ủi, đã chia sẻ, dù niềm vui hay nỗi buồn, dù khổ đau hay sướng vui... Người bạn đời này sẽ còn lại trong những ngày tháng cuối đời của tôi, sẽ gần gũi và đỡ nâng tôi khi già yếu, bệnh tật, sẽ dìu tôi đến nhà vệ sinh, sẽ nhắc nhở tôi uống thuốc, phủ chăn ấm cho tôi khi đêm về, sẽ thao thức và ân cần với tôi mặc dù lúc đó tôi đã mất trí nhớ vì bệnh Alzheimer của tuổi già... Và, sẽ đau xót, tiếc nuối, khóc thương, rồi hương khói cho tôi khi tôi ra đi về bên kia thế giới.

Ôi cuộc đời dễ thương và đẹp biết bao khi chúng ta có nhau và biết ơn nhau !

Xin cúi đầu tạ ơn. Tạ ơn Trời, tạ ơn tất cả mọi người đã làm ơn làm phúc trong cuộc đời của bạn và của tôi.

Và sau cùng, kính chúc bạn có một ngày Lễ Tạ Ôn thật êm đềm và ý nghĩa bên người thân thương.

Happy Thanksgiving!

Văn Duy Tùng

Nếu chọn đọc bản tiếng Anh, xin theo dõi dưới đây.

The Thank Words on the Thanksgiving Day.

Every year, on the last Thursday of November, The United States of America has a holiday that to me is the most significant and interesting of all the holidays in this country. It is Thanksgiving Day.

The first Thanksgiving Day was in 1621, not very long after the first English Pilgrims arrived on this land and chose it as their adopted country. From then on, their descendants, generation after generation, have made The United States of America the most powerful nation of the world.

The first Thanksgiving celebration was attended only by 140 persons including 90 native Wampanoags and 50 Pilgrims. Those 140 celebrants spent three entire days celebrating and giving thanks right after their first harvest of that year. Pilgrims specially had reasons to celebrate; many Pilgrims lost their lives along the journey to this land, also a great many others perished due to harshness of their new environment, and their lack of skills in dealing with these new challenges, especially the biting winters of their new land.

During those three days, what did they do and whom did they give thanks to?

They thanked Heaven, thanked God for having helped them survive the thousands of miles of their journey, for having given them the chance to find out this rich land, the land “flowing with milk and honey.” They thanked God for having blessed them with their first abundant harvest. They did not forget to thank the Native Americans for having taught them how to cultivate and to raise livestock during as new dwellers.

And today, almost 400 years later, people in the USA continue to celebrate every year the Thanksgiving Holiday on the last Thursday of November as a reminder to their descendants to be grateful to God, to mankind, “to remember the source when drinking water,” “to remember the farmer when eating the fruits of this land.”

After reading the story of *The First Thanksgiving*, I ponder over us the Vietnamese, left our homeland looking for a better life. Indeed, we were not at all different from those Pilgrims of that day when we left our country looking for freedom and a land for us to survive and thrive. During the journey of ours crossing over the ocean in fragile boats, we had the courage, the conviction, and the hope for survival and eventual success in spite of having to confront so many hardships and dangers, of storms, of starvation, and of sea-pirates.

During the first days after reaching this land, there were so many obstacles for us to overcome, such as the unfamiliar environment of refugee camps, the difference in language, attitudes, culture, and climate.... and here and now, thinking back, you and I must remember that we are in debt to so many people that helped us along the way. In our lives, there are so many things to be grateful to benefactors, and we human beings normally forget or try to forget, especially when you and I already reached our goals by being here, in this land abundant land, the USA.

We must struggle against our forgetfulness of the good deeds that our benefactors have bestowed upon us; if you follow me into houses of worship today, we will see and hear believers, no matter their gender and origins, praying only to get; not one of them remembers to say a word of thanks. Taking a look at the bulletins placed in those worship places, we can read the names of those who beg and pray for a favor, for something to get or to obtain, for acquiring more of what they already have, for this for that, but rarely with the intention to be thankful. And even though our words of thank will not add anything to the glory of God, He still wants us to show our gratitude to others in order for us to prosper, to bring more benefits to others and to ourselves, and to see the beautiful connection to the life surrounding us.

Today, the Day of Thanksgiving, the gloomy autumnal sky of Washington D.C., looks very similar to the skies of our original fatherland. Outside, wind caresses ranks of bare trees; leaves turn gold then fall, returning to the earth, to their origins. Human life is not different from that of leaves: green fresh now, then golden, and eventually gone later. Leaves return to the soil enabling the next generation to grow and flourish.

First and foremost, we have to offer God our thanks for all the wonders and the magnificence He created for us; I am talking about our human body with a brain able to think and act, as well as the rest of his creation.

We thank God for gifting into our beings cognitive capacity, enabling us to distinguish right from wrong, the good from the bad, and to recognize the Enlightenment Way to search for Truth, Goodness, and Beauty. He also creates and puts into our bodies the hearts that are not only for the purpose of pumping blood to nourish our bodies but also of receiving and sharing love and emotions. (According to science, the first body part to be formed in a fetus is a small beating cell. It is the heart.) Thanks to hearts and brains, human beings can control and manage their instincts, especially when being face to face with conflicts and differences we all experience in life.

Indeed, if we act based only upon our instincts, we may end up slaughtering one another non stop. Knowing clearly our nature, He instills into each one of us a heart and a brain to restrain our instincts.

Speaking of the heart, we speak of life, of love, of happiness, and of peace.... If every country, every nation, every family, every person always puts their heart next to their reason to “approach” one another in every situation, every circumstance, wars may disappear in this world, humankind may move closer together, everybody will support and love one another, families will be happy, societies will open widely their arms to welcome everybody no matter what their race, what their skin colors....

For sure God has reason to create the heart (the beating cell) to form a in a human fetus ahead of the head, the arms... Hence, why do we not let our hearts guide us in our daily lives, to stop trouble and injustice, for human beings to stop conflicts and hatreds?

Let's bow down our heads to thank God's magnificence when He creates the immense universe and humankind within. Oh, The Unmatched Excellent Omnipotent Creator!

You and I may not share the same religion, the same beliefs. However, none of us can deny the presence of God who created the universe, rivers and oceans, mountains and hills, rain and sun, grass and flowers, birds and animals... only with the purpose of proving His love towards humankind, of letting humankind enjoy and have dominion over all creatures. He also arranges for the universe to move orderly ways in His omnipotent and provident hands.

Let us imagine: if we have to live without light for twenty-four hours, or for a week, or a month, how distressed would we be? If all the celestial bodies collide into one another, if the universe is in turbulence, what would then humankind be? Thus, everything, even days and nights, has been set to serve humankind, the energy and the light of the sun for instance, and to recognize time, year and month, day and night, in order to know when to rest and when to work.

After thanking God, you and I of course also think of our families. Thanksgiving Day is also a day for all family members to come together. All descendants from afar are coming back to their love nests to thank their parents, their grand parents, and so on.

Wisely, God forms the first social unit of humankind: a husband and a wife, from them the new generations come and families grow.. In families, we obtain support and love, comfort and appreciation, and share sweetness and bitterness, happiness and sorrows...

The focus in Thanksgiving Day is in the reunion of families, focusing on the gift of a shared meal. Grandfathers and grandmothers, fathers and mothers, children and grandchildren gather around a dinner table to respectfully offer thanks to God for granting us so many blessings throughout the year.

What is happier and more meaningful than a whole family surrounding a dinner table on Thanksgiving Day? Food does not need to be delicacies, only something simple such as potatoes, beans, corn, pumpkin,... all lovingly prepared, and especially focusing on the never to be missed turkey. Taking the traditional foods from the Pilgrims' first Thanksgiving Day, Thanksgiving dishes nowadays have become the traditional indispensable servings for the yearly Thanksgiving celebration.

Do we have to thank anybody else?

Yes, we do, many and many people! Let take a look: During the first years after 1975, there were so many Vietnamese leaving our country, by boats drifting days and weeks in the oceans, or by foot through the jungles. If there were not for the rescuing ships and the merciful hearts of many foreigners, we might already have become food for all kinds of beasts. Therefore, we must not forget to give a grateful word to those who chivalrously rescued those boatpersons and took them to temporary camps, to supply camps, or to the transition camps in Thailand, Malaysia, Hong Kong, or the Philippines... In those camps, after days and months floating in the ocean or wandering in the jungles, we had a short-term and temporary respite before being able to settle in a new country.

That lofty favor and those knightly hearts came from the captains, The United Nations, the ICM, and from many charity organizations like the USCC, and from the Catholic sponsored charity organizations...

How can you and I turn our back to or entirely forget those American benefactors who sponsored and met us personally at the air terminals, took us into their homes and housed us, fed us, and supported us warmly as if we were one of their family members?

We say thanks to the soldiers who are guarding the outposts, those who sacrificed themselves to protect the country, to the police officers and to the peace protection organizations who combat terrorists and thugs in order for your families and mine to have a peaceful life.

Related to our daily lives, we are grateful to the leaders of our faiths, men and women, of all religions who are guiding our spiritual lives, pointing us the light of salvation while we are sojourning in this suffering world.

Loving humankind, God sent Jesus Christ into this world to die for our sins in order for us to receive His salvation, to join heaven and earth together in order to erase for us the distance between God and humankind. Similarly, being compassionate with the suffering of humans living in suffering, in our drowning and troublesome society... Buddha denied his princedom and his royal, luxurious, and noble life. He dolorously said: "Life Is The Ocean of Dolor!" then started his journey to find the paths of salvation to save human beings.

Yes, life has suffering; therefore we need those saviors to help us find direction to the life in the everlasting world after the suffering in this drowning one.

Oh, they are the "Beauty of the Salvation of the World."

We are always grateful to our teachers who open our mind to understand thoroughly everything, equip us with the knowledge in order for us to develop our talents, instruct us the moral laws in order for us today to use that knowledge and understanding to survive and develop all fields of our lives, to face and to build good and harmonious relationship with everyone in our families, with our friends, and within our society.

Thank you physicians and nurses who with your skills and hearts treat us when we do not feel well, when we sick, suffer heart attacks, strokes, cancer and other diseases.... Who will take care of us if not these benefactors?

And please, we should not forget those whose jobs impact heavily upon our lives, from the mailpersons, the drivers..., to even the trash collectors, those whose jobs seem of small value. Think it over: after only two weeks without picking up your waste, will you be able to survive living among mounds of garbage? In fact, there are so many persons in our daily lives to whom we have to say thanks.

For me, I will not forget to say thanks to my life companion who together with me has been building our sweet home, sharing our hardships and distresses, always staying by my side all my life, full of ups and downs. Consoling me, comforting me, and sharing with me all the joys and all the sorrows..., this life companion of mine will stay by me all the remaining days of my life and I will stay by her. She will be near me and support me when I become old and ill, will help me with my personal private needs, will remind me to take my medicines, will cover me with a blanket to warm me at night time, will sit up late hours restlessly and solicitously by me even if I would then lose my memory due to the Alzheimer of my old age.... And she will feel deeply anguished and regretful, will cry bitterly, and then will perform the last rituals to say good bye to me when I go to the world of the afterlife. It goes without saying that I will do the same for her!

Oh, how beautiful life is if we have one another and be grateful to one another!

Please bow our heads to say thanks. Thank you God, and thank you everyone who has been granting good deeds all of us all our lives.

May you have a extremely nice and meaningful Thanksgiving Day next to your beloveds.

Happy Thanksgiving!

Tung Duy Van